

تنها راه؛ شنیدن صداهای خاموش

جامعه امروز ما لبریز از مطالبات است، مطالباتی بحق که طی این سال‌ها راه و روش‌های متفاوتی برای بیان آنها در چارچوب قلم‌هایی که البته محتاطانه به روی کاغذ و برخی رسانه‌ها می‌آمدند و بعضاً سر بسته بسیاری از آنها را مطرح می‌ساختند، گاه در قالب درخواست‌های صریحی که عمدتاً در شبکه‌های مجازی دست به دست می‌چرخند، گاه در قالب امضاهای اینترنتی و طومارها، گاه در حرکات خلاقانه و مبتکرانه تک نفره یک فرد که ناگهان تبدیل به یک نماد فراگیر می‌شد، گاه که کارد به در شکل تجمعات که بعضی اوقات آرام بودند و بعضی اوقات حاشیه ساز و بعضی وقت‌ها حادثه آفرین.

به گزارش سایت خبری پرسون، اگرچه امروز در اتفاقات اصفهان و پیش از آن خوزستان، موضوع آب مطرح است اما همه می‌دانیم که خواسته‌های بخش قابل توجهی از مردم فقط این نیست. خواسته‌هایی که ممکن است به واسطه یک موضوع مثل آب دوباره سر باز کند و اهداف دیگر را نیز طلب. در همه این سال‌ها هر از گاهی انگیزه‌های مختلفی بخشی از مردم را در نهایت به تجمع ترغیب کرده است، یکبار مسائل سیاسی و جناحی و انتخابات، یکبار در واکنش به وقایعی قابل تامل، یکبار به واسطه برخی خواسته‌ها از جمله آزادی‌های اجتماعی و مدنی که در راس این اقدامات زنان بودند، یکبار به واسطه معیشت و تورم، یکبار به خاطر ورشکستگی‌های اقتصادی و خسارتی که موسسات مالی به بار آوردند، یکبار برای آنکه یک شبه بنزین را بالا بردند، یکبار بی‌برقی، یکبار هم بی‌آبی و... همه می‌دانند که دلیل اصلی که گروهی از مردم را روانه کوچه و خیابان می‌کند، حرف‌ها و اعتراضاتی است که زده نشده.

در قبال این، اما رفتاری است که گروهی از مسئولان و مقامات در تمام این سال‌ها در کنار رسانه‌ها از رسانه‌های ملی تا مطبوعات و... در این گونه وقایع داشته‌اند. ابتدا اهتمام جدی نداشتن به مطالبات، سپس بخش‌بندی کردن افراد در این تجمعات در کنار اقدام رسانه ملی مبنی بر اینکه بخشی از معترضان را فریب خورده و وابسته به ارادل اوباش و... بخواند و البته اقدام سایر رسانه‌ها در پرداختن به این موضوع.

به عبارتی گاهی پاک کردن صورت مسئله در دستور کار قرار می‌گرفت. این اقدامات البته که در کوتاه مدت کارا بوده است و باعث کنترل به هر شکل ممکن می‌شده، اما قطعاً که در راستای رفع ریشه‌ای مشکل راهگشا نبوده است. تجربه‌های تلخ گذشته این مسأله را مطرح کرد که شاید با عبرت از حوادث قبلی در مورد اصفهان این بار تجربه متفاوتی را شاهد باشیم. البته که در ابتدا هم چنین شد و به جای تامین خواسته‌های مردم اصفهان در صدا و سیمايي که گفته می‌شد با حضور رئیسی جدید برخی سیاست‌هایش نیز تغییر کرده است، این تجمعات به نمایش گذاشته شد، حتی تلاش شد تا آن مطالبات بحق دانسته شود و این مسأله نکته مثبتی به شمار می‌آید، اما از قرار صبر بخش‌های مسئول در قبال این تغییر رویه، چندان زیاد نبود و دست آخر باز هم همان رویه سابق تا حدودی پیش رفت، ارادل و اوباش خواندن بخشی از معترضان و... در بعضی رسانه‌ها مطرح شد و باز هم در ادامه برخوردهای سلیبی را شاهد بودیم.

این رویه در حالی بعد از گذشت چندین دهه همچنان ادامه دارد که مقامات و مسئولان راهی به جز شنیدن صدای مردم ندارند، نه آن که هر بار با کنترل خاص و به کار گیری تلویزیون و اقدامات سفت صرفاً جلوی بیان مطالبات گرفته شود. این روزها نه تنها بخش عمده‌ای از خواسته‌های مردم محقق نشده، بلکه ظاهراً در برخی زمینه‌ها ابعاد جدیدی نیز به خود گرفته‌اند. خواسته‌های بخش‌های مختلف مردم در همه این مدت روشن بوده است. خواسته‌هایی که انگار گوش شنوایی نمی‌خواهد برای آن باشد. مروری بر این سال‌ها نشان می‌دهد که اعتراضات مردم فقط به بی‌آبی و معیشت نیست و البته که مقامات نباید خود را با صنفی نامیدن این تجمعات دور بزنند.

خواسته‌های مردم در ابعاد مختلف نمایان است و دیگر وقت ندیدن و صنفی خواندن و... حتی در رسانه‌ها نیست. آنهایی که باید بفهمند امروز دیگر گروه زیادی از این مردم که بیکار شده‌اند با شعارهای نخ نما شده و وعده‌های بی‌عمل اقناع نمی‌شوند، مسئولان بهتر است به جایش در طلب چیزهایی باشند که شاید امری بدیهی است و نباید گذشت آنها تبدیل به آرزو شوند.

منبع: آرمان ملی